

1986'da doğdum. Beypazarı'nda. Yani İç Anadolu'da. Hem böyle Ankara'ya merkeze çok yakın, hem de aslında böyle kırsalın dibi bir yer: Beypazarı. Doğduğum aile; işte üç çocuklu bir ailenin son çocuğuyum. Abimle ablamla biraz yaş farkı var aramda.

Annem ben doğmadan önce kalp krizi geçirmiş. Dolayısıyla böyle riskli bir doğumla dünyaya gelmişim. Seçim günü doğmuşum. Bir seçim varmış 1986'da. Tam ne seçimi bilmiyorum ama referandum galiba. Babam müteahhit benim ama ben yani şöyle; aslında ilkokul mezunu bir adamken işte ve sanayide çalışmışken yıllarca, ben doğduktan sonra başlıyor müteahhitlik hikâyesi. O şey işte. Özal'ın, 1986 hani Özal'ın zamanları ilk böyle özel sektörün vesaire sivrildiği dönemler, o dönemin müteahhitlerinden, ilk çıkanlardan. Dolayısıyla Özal'ı çok seviyordum (gülüyor). Babamın işte o şeyi çok etkiledi hayatımızı; meslek hayatı. Benim de hayatımı çok etkiledi. İşte bir dönem böyle zengin, bir dönem batıyor ve hani tekrar çıkıyor.

Müteahhitlerin batması çıkması zaten meşhur. O yüzden böyle bir dönem var çocukluğumda: kaloriferli evdeyiz vesaire, bir dönem var ama işte üç kardeş bir odada kalıyoruz, sobalı ev falan. Annem de işte hep o gelgitlere vesaire ayak uydurmaya çalışan zengin olduğumuz dönemde de fakir olduğumuz dönemde de evi idare etmeye çalışan bir kadın. Sonuçta yani ne olacağını bilemiyor, öngöremiyor. Yine babamın o müteahhit oluşu böyle benim. Hayatım boyunca yani bir memur çocuğu gibi olmadım. Hani hep böyle cesur adımlar attım, falan. Hep böyle sivri şeyler girişimlerde (gülüyor) bulundum. Gerekliğinde böyle resti çekip gidebildim. Belki de hani o küçüklüğümde kalan bir şey. Ama o şeyi çok çektik yani hani; babamızın ağlayışını gördük odada falan. Dolayısıyla o dalgalanmaları yaşamayalım ailemize yansıtmayalım diye. Çocukluğumdan hatırladıklarım böyle yani. Ya zengindik ya fakirdik. Ya işte böyle, kuzenlerimin artanlarını giyiyordum ya da işte hani böyle çok güzel, en güzel çanta benim oluyordu, öyle bir dönem.

Doğduğum evde bir yıl kalmışız. Orası böyle iki katlı şey bahçeli bir yermiş, yani kötü koşullarda (gülüyor), hani böyle villada doğmadım. Öyle bir yermiş, orayı hatırlamıyorum. Sonra işte babam hemen zenginleştiği için bir apartman dairesine taşındık. Beypazarı'nda apartmanda oturmak iyi bir şeydir hani. Sonra şey, şöyle; küçük yer olduğu için ilkokuldan sonra ben işte o zaman Anadolu lisesine ilkokuldan sonra giriliyordu. Beşinci sınıftan sonra Anadolu lisesine başladım ve liseyi bitirene kadar aynı okulda devam ettim. Dolayısıyla bütün çocukluk arkadaşlarımla hâlâ

görüŖüyorum. Yani benim; -35, 34 yaŖındayım- iŖte kaç, 25 yıllık arkadaŖlarım var hayatta öyle söyleyeyim. İlk bazıları ilkokuldan itibaren, bazıları da ilkokul beŖten itibaren. Çoğuyula hâlâ görüŖüyorum. Hani bir yere kadar birlikte büyüdüğ, bir yerden sonra farklı büyüdüğ. Sonraki hayatlarımız başka yerlerde başka insanlarla geçtiğ için farklı geliŖtik ama hâlâ böyle ortak bazı Ŗeyler buluyoruz ve hayatım diğere dönemlerinde kazandığım arkadaŖlar, arkadaŖlıklar gibi olmuyor. Çünkü birbirimizin en doğal hallerini gördük o dönemde. Çocukken yani ilkokul çağlarında ve öncesinde iŖte benim teyzemin kocasının bakkalı vardı. O oraya gidip devamlı böyle bir çikolata çalma, bir Ŗey çalma dediğim iŖte alabilir miyim? diyerek çalma, yürütme. Mahallede böyle iŖte böyle bir kum yığımı vardı, her mahallede öyle bir Ŗey olur zaten hani yapılaŖan yerlerde. Oranın içini kazardık, patates piŖirirdik içinde falan. Hadi Ŗimdi böyle çok Ŗu anda kalmadı öyle Ŗeyler ama mahallede büyüdüğüm ben, sokakta büyüdüğüm. İŖte arada böyle, iki, üç gibi birinin annesi çağırır onun evine gideriz, yemek yeriz. Bazen benim annem çağırır, bizim eve gideriz, yemek yeriz falan.

Okulda Ŗeyde ilkokulda biraz zorlandım. Çünkü ben iŖte Ŗey vardı, astım baŖlangıcı vardı bende ve durmadan hasta oluyordum. İlkokula baŖladım iŖte üç hafta gitmedim, sonra bir hafta gittim, iki hafta gitmedim, bir hafta gittim falan. Durmadan böyle ara verdim ve gittiğimde hani herkes kaynaŖmış oluyordu zaten 60 kiŖilik bir sınıftı; sobalı, 60 kiŖi, sıralarda üç, dört kiŖi oturuyorduk. İŖte herkes kaynaŖmıştı. Dolayısıyla ben böyle kendimi Ŗey, biraz zor adapte ettim ortama, hiç konuşmuyordum. Sınıfta hiç hiçbir Ŗekilde konuşmuyordum. Öğretmen soru sorduğunda cevabını bilsem bile söylemiyordum. Ya o hallerimi çok iyi hatırlıyorum. Psikolojimi çok iyi hatırlıyorum. Zaman zaman hâlâ kendimi öyle kapattığım oluyor. Sadece bir ihtiyacım olduğ zaman; hani iŖte benim tuvalete gitmem lazım, ya da susadım falan, annemle babamla bile bazen öyle konuşuyordum. Ya ilkokul üçe kadar bu öyle sürdü ve hani ilkokulda böyle herkesin dersi beŖtir vesaire, benim hep Ŗeydi, hep dört, o da zorla dört yani (gülüyor). Öğret...iŖte andımızı ezberleyemedim, İstiklal MarŖı'nı ezberleyemedim, hiç söyleyemedim falan (gülüyor). Ezberlesem de söylemiyordum. Ezberlemedim, öğrenmedim falan diyordum. Çok iyi bir ilkokul öğretmenin vardı, KarŖlı'ydı. İŖte böyle kapkara bir adam, KarŖlı falan Beypazarı'nda da iŖte ilk geldiğinde böyle iŖte Ŗey böyle ona mı vereceğiz? Ona vermeyelim çocukları -öğretmen olarak ona vermeyelim- falan gibi bir Ŗeydi ama benim öğretmenim oldu ve o benimle çok ilgilendi. Hani anlıyordu bir sıkıntım olduğunu, durmadan böyle iŖte bir Ŗeye doğru yanıt verdiğimde; alıyordu

sobanın üstüne çıkarıyordu, "aferin kızım" falan diyordu. Uğraşa, uğraşa, uğraşa, uğraşa; üçüncü sınıfta açıldım. Artık sorulana cevap verir hale geldim ve yani sonra da şey; sınıfın başarılı öğrencileri arasına girdim, öyle söyleyeyim.

Bilgi yarışmalarına katıldım, vesaire. Lise, lise hayatım da öyle geçti. Yine başarılıydım. Yani o beni kırdı yani o bir yer vardı; o, o öğretmenle kırdım onu. O yüzden hayatımda büyük etkisi var yani. Onun emeğini asla ödeyemem. Üniversite sınavında da işte ilk 100'e girdim 72. oldum. Yani bunlar şey böyle Beypazarı'n da çok kolay olamayacak şeyler. Küçük yerlerde çok kolay olamayacak şeyler ve hani oradaki öğrencilerin biraz bunlara ihtiyacı var. Başarı çok mu önemli? Hayır hiç önemli değil! Şu anda baktığımda ama ben hani başarılı olamasaydım okulda, çok farklı bir hayatım olurdu şimdi Beypazarı'nda. İşte yani hani üç çocuğum olurdu, kocam olurdu, sesim çıkamazdı, vesaire. Nüfusu: 25.000 falandı, şimdi sanırım 50 bine yaklaştı. Tarım nedeniyle göç yoktu henüz. Biraz ya hep milliyetçiydi. Hâlâ milliyetçi, o zaman da milliyetçiydi. İşte bu 60'larda, 70'lerde vesaire. İşte Deniz Gezmiş Ayaşlı'yımış mesela. Benim amcam o dönemin solcularından, aynı yaşta Deniz Gezmiş'le o Beypazarlı falan. Oradan gelen bir şey var, Nallıhan, bir de üç ilçe hani üç ilçeden gelen böyle bir solcu kuşağı var ama Nallıhan ve Ayaş genelde daha böyle şey çizgide: sol çizgisinde. Beypazarı hep milliyetçi, hep böyle olmuş. Yine aynı dönemde Mansur Yavaş vesaire yine aynı dönemdelere. Babamla, amcamla arkadaşlar. O dönemler bayağı şey geçmiş, hareketli geçmiş. Bu işte Ankara'ya okumaya giden gençler aralarında bayağı münakaşa etmişler vesaire.

Ama benim yaşadığım dönemde işte çocukluğumda zaten Anap, Anap, Anap, Anap. Ondan sonra bir Fazilet Partisi, Saadet Partisi hani sıralı, Refah Partisi sıralarını tam hatırlamıyorum; öyle bir dönem. Sonra da işte yine milliyetçi ama hep yani milliyetçilik vardı. Şey ile birlikte, tarım nedeniyle göçten sonra iyice o damar arttı. Ben de öyle büyüdüm. Arkadaşlarımın çoğu milliyetçiydi. Ailemde de var öyle tipler. Ailemde işte akrabalarımın arasında, Refah Partili vesaireli olan da var ama bunlar küçük yerlerde biraz daha şey oluyor yani çizgiler daha yumuşak oluyor. İşte aynı aileden, aynı kardeşler farklı olabiliyor falan. Beypazarı öyleydi en azından. O yüzden pek böyle hır gür çıkmazdı, hiçbir zaman.

Yani işte bir şey var, futbol sahası var oraya arada böyle, Haluk Levent konsere gelirdi, ona giderdik. Her şey küçüktü, şeydi, bir de şey oldu. Beypazarı; turizme açıldı -biliyorsun bu işte Mansur Yavaş'ın Belediye Başkanlığı döneminde- Sonra turistler gelmeye başladı. Sonra Ankara Üniversitesi iki yıllık bölüm açtı, öğrenciler gelmeye başladı. Ondan sonra çok değişmeye başladı yani bizim hayatımız. Hani o zamana kadar işte kızlar, erkekler yolda tek başına böyle birlikte yürüyemiyorken, o, o zamandan sonra insanların gözleri bunu alışmaya başladı. Annemin, annemin, babamın soruları da değişti yani hani. İşte önceden daha fazla şey soruyorlarken hani "dokuzdan sonra çıkma! Nereye gidiyorsun?" falan filan. Yavaş yavaş onlarla birlikte hani erkeklerle, çocuk, kadın, şeylerin kadınların kaynaşmasının normal görülmeye başladığı bir yere evrildi. Hâlâ şey değil, hâlâ işte büyükşehirlerdeki gibi değil ama çok yumuşadı. Turistlerle de özellikle. İşte ne bileyim şehir merkezinde öyle işte Beypazarı'nda böyle diz üstü etekle falan gezmek mümkün değildi. Ama turist geliyor, şortlu yani hani. Türk turist geliyor, şortlu. İnsanlar önceden daha fazla bakıyorken, şimdi hiç bakmıyorlar öyle.

Hiç kafe yoktu mesela ben ortaokuldayken falan, hiç kafe yoktu. Lisede bir tane bir yer açılmıştı oraya gidiyorduk. Orayı da böyle herkes kötü gözle anıyordu falan ilk başta. Sonra bir iki tane daha açılmaya başladı böyle. Sinema yoktu, hâlâ yok! Çok garip yani Ankara'ya 100 kilometre ötede bir ilçe ve sinema yok. 70'lerde varmış. Türk sinemasının hani şey olduğu dönemde. Hatırlıyorum böyle bir aylığına falan sinemayı açtılar. Biz lisedeydik ya da ortaokuldaydık. Titanik geldi, propaganda geldi. İlk izlediğim filmler onlardı. Lise 1'de gittim ilk defa sinemaya. Yani kadınlarında. Şöyle söyleyeyim: onlar farkında değiller. Hani hiçbir şeyin farkında değiller (gülüyor). Yine böyle Ankara'ya çok yakın yaşıyorlar ama onların normal çok değişik.

Onu dışına çıkınca görebiliyorsun. Beypazarı'nda hâlâ işte şalvar giyerler, bürgü derler -o kafalarını örttüklerine- onu onu örterler vesaire. Çok eskiden şeymiş, sadece hani tek gözü görünecek şekilde çıkabilirmiş dışarı o bürgüden. Ondan sonra işte annemin yaşındaki teyzeler falan böyle şey onlar sadece bürgü örtüyor ama yüzü falan görünüyor, öyleler de. Bu şey dönemi işte 1999'du galiba hani bu Merve Kavakçı mecliste gitti, protesto edildi vesaire...Ya Beypazarı'nda şöyle; -küçük yerlerde böyle galiba- işte ya başörtüsünden yanasındır ya da karşısındır, başörtüsü böyle bir... Hâlâ öyle ya! Çok sert o konuda küçük yer insanı. Karşısındaysa CHP oluyor, yanındaysa başka bir şey oluyor ve bütün siyasi hayatını, her şeyini, ona göre... Bütün

oyunu, her şeyini, ona göre veriyor yani. Gerçi çok küçük hesaplarla verilen, bir altına verilen oylar da var hani. Ha, neye bağlayacaktım? Bu başörtüsü olayları orayı da etkiledi. Yani neden bilmiyorum ama şöyle hani "ezanlar Türkçe okutulacak" falan diye bir korku hâlâ var, bu yerlerdeki insanlarda. Ha şey; işte tek gözken sonra yüzlerini açmaya başlıyorlar falan. Sonra dediğim dönem gelince: işte bu üniversite öğrencileri geliyor vesaire, Ankara'yla daha sıkı fıkı olununca, bürgüler kalkmaya başladı, renkleri değişti. Eskiden tek renkti, herkes aynısını giyerdi, sonra farklı farklı renkler takmaya başladılar, giymeye başladılar. Sonra şimdi hiç yok galiba yeni nesilden, o klasik kıyafetleri giyen. Kadınların tek eğlenebildikleri yer düğünler, vesaire. Onların dışında işte böyle, tarhana yaparken birlikte eğleniyorlar, makarna keserken, erişte keserken, eğleniyorlar.

Herhangi bir sosyal ortamları yok yani hiçbir şekilde. Hâlâ öyle evet. Başörtü konusunda yani şöyle; 99 işte bu şeyden sonra ya o şeyi çok ortam gerginleştirdi bir anda böyle. Sonra ben üniversiteye gittim, Hacettepe'ye ve işte 2000'ler öyle geçti. Hani üniversite de serbest olacak mı? Olmayacak mı? Kamuda serbest olacak mı? Olmayacak mı? Yani benim böyle hani akıl baliğ olduğum andan itibaren bir başörtüsü sorunu ve sorun iş, ya şeyle birlikte gitti hani, hayatıma paralel şekilde gitti. Beypazarı'nda da ya da kırsal kesimde, bu başörtüsü sorununun çözülmesi, serbest bırakılması her yerde büyük oy kazandırdı şu anki iktidara ve o oy bir türlü hani şey olmuyor, erimiyor. O çünkü onlar için böyle bir namus meselesi falan. Hani nasıl girilemiyor üniversiteye... Çünkü herkes kapalıydı gerçekten Beypazarı'nda, benim bir sürü arkadaşım kapalıydı, çok azdı açık. Yani ben hiçbir zaman ne kamuda ne de üniversitede, -ki bizim üniversite serbestti, Hacettepe'de okudum- ya saçmalık olarak görüyordum. Hani böyle bir yasağın olması, girilmemesi vesaire ama bundan bu yasa kaldırıldı diye de şu an işte o kesimin hâlâ bunun ekmeğini yiyor olması midemi bulandırıyor açıkçası. Demek istediğim: hani bunun zaten böyle olması gerekiyordu.

Ve Beypazarı o zamanlar nasıl bir yerdi? Onlarca Toros görebilirsin (gülüyor). Hepsi krem renk, böyle bej renk, Toros araba bir sürü. Çünkü esas geçim kaynağı tarım olan insanlar; hepsi böyle geniş bagajlı bir, en ucuz araba Toros olduğu için, herkesin Toros' vardı.

Şöyle; çiftçiler işte marul para eder, bir yıl çok para kazanırlar ve herkes altına BMW çeker, çocuklarının altına da BMW çeker. Ankara'nın böyle o şeyleri, her yerde vardır. Bütün ilçelerinde, merkezde de, hani böyle şahinli 14,15 yaşlarında çocuklar görürdün, arkasında "babam sağ olsun!" yazan. Onlar genelde çiftçi çocukları. İşte marul para edince alıyordu babaları, güzel oluyordu. Benim arkadaşlarımın da vardı, arada binerdik, gezerdik (gülüyor) falan.

Sonra işte bu şey şu an herkesin gittiği şehir merkezindeki o eski evler vesaire o zamanlar restore edilmemişti. Benim ananem oturuyordu orada. İşte gidiyorduk sokakta oynuyorduk falan ama şu anda öyle bir ortam kalmadı çünkü hani şey artık turistik yerler oralar ve Suriyeli nüfusu çok fazla. Yani şeyden söylemiyorum ama onların işte bir böyle entegrasyonu sağlanamadı. Hiçbir yerde sağlanamadı, küçük yerde hiç sağlanamadı ve dediğim gibi milliyetçi bir kesim de var. Onların arasında böyle hırgür çıkıyor, vesaire. Dolayısıyla zaten başka nedenlerle de insanlar artık çocuklarını bırakamıyorlar oraya, ki hani çocuklar arasında bir tanışıklık da yok. Suriyeli bir çocukla şey Beypazarı'nın yerli halkının çocuğu birbirini tanıyamıyor. Çünkü o mahallede Suriyeli çocuklar oturuyor, aileleri oturuyor artık. Beypazarlı başka bir mahallede oturuyor, Beypazarlı insanlar şu anda öyle. Ama benim çocukluğumda öyle değildi. Yani çocuklara her türlü bir şey buluyorlar; kaynaşma yöntemi ama o dönem daha şeydi, ya sokakta oynayabiliyorduk (gülüyor), öyle söyleyeyim. Daha fazla nasıl genişletebilirim, bilmiyorum. İşte bir tane doktor vardı. Hani herkes ona götürürdü hastasını. Ondan sonra iki, üç tane okul vardı falan. Böyle. Başka ne geliyor aklıma? Bostanlar vardı. Şimdi hâlâ var galiba. Ama şeydi yani gidip birinin bahçesinden bir şey rahatlıkla yiyebildiğimiz bostanlar vardı. Onu hatırlıyorum.

Ya işte; bu astım, bronşit, vesaire nedeniyle şeydi, hem de evin en küçüğü olmam hasebiyle böyle şeydim hani annem babam şey derdi: "biz seni çok şımarttık, diğerlerine bunları yapmadık" vesaire. Aslında onunla da ilgisi yok. Ekonomik olarak da daha rahatlamışlardı benim zamanımda. Ablam ben İlkokula başladığımda üniversiteye başladı İzmir'e. Ablamdan ayrıldığımda çok ağlamıştım. 14 yaş var aramızda o bana böyle bir anne gibiydi, ikinci anne gibiydi. Gerçekten de büyük tramvaydı yani. O gidince böyle her şeyin biteceğini falan düşünüyordum. Ablam evlendiğinde de çok ağladım. Denizli'ye taşındı, evlendi. O zaman da çok ağladım. Yani şöyle oldu; hani yedi yaşında bana böyle derslerimde yardımcı yardımcı olacak vesaire hiç hiç bütün eğitim hayatım boyunca olmadı. Ablam abim işte bir süre ilkokulda şey yaptı, destek oldu. O da

böyle beni şey biraz şey yetiştirdi yani abim de yetiş, ben yani yetişme kanallarımından biri de abim, böyle işte ilkokuldayken; x'li, y'li sorular çözdürüyordu bana. Yüzüklerin Efendisi'ni Orta 1'de falan okudum. Bilmeden bence çok yüklendi. Belki iyi olmuştur, belki kötü olmuştur, bilmiyorum. Öyle yani onların dinlediği müziklerden etkileniyorum. İşte ablamın dinlediği müzikten etkileniyordum, abimin dinlediği müzikten etkileniyordum. Yani anne, babadan çok abi, abladan etkilendim gibi oldu.

Anneyle, babayla, ha onu anlatacaktım: babamla işte hani o artık bir kod mu nedir? Bilmiyorum. Freudyen bir şey midir? (gülüyor) Küçükken hani babamın kucağından inmiyordum hiç böyle işte küçük kızı olarak. Ama büyüdükçe farkına varmaya başladım. Yani hani sıkıntıların farkına varmaya, annemin neler çektiğini görmeye başladım. Küçük küçükken işte babam hani gözümde kral, prens bir şey yani ve bütün suçlardan, şeylerden azade bir insan gibiydi. Ama büyüdükçe, annemin benim üzerimdeki, herkesin üzerindeki emeğini anlamaya başladım. Babamın ona yaptıklarını görmeye başladım, durum falan.

Bir de şöyle oldu yani abim, ablam yoktu ve babam her zaman çok böyle ılımlı, işte ideal baba, vesaire değildi. Yani hani çok yıpratıcı bir adamdı. İşte işkolik, hayatında sadece para var. Çünkü öyle büyümüş hani İlkokuldan itibaren çalışmış ve hep para odaklı yaşamış işte kardeşlerini okutmuş. Sonra evlenmiş, çocuklarını şey yapmaya çalışıyor vesaire ama hep para, proje odaklı ve bir ailesi de olmamış babamın. İşte dedem, babaanneme eziyet, işkence, dayak, vesaire, aldatma bir sürü... Sonra da en sonunda boşamış, atmış, vesaire. Babaannem bizle yaşadı, ben yedi yaşına kadar. Akıl sağlığı yerinde değildi. Annem bakıyordu falan hiçbir ihtiyacını -hani ayrıntısına girmeyeyim- kendi başına halledemiyordu. Onun bir odası vardı falan. Severdim babaannemi, hep bizi değişik isimlerle çağırırdı. Kafası başka yerlerdeydi yani hep. Sonra işte o vefat etti. Anneannem bir yerden sonra, ne zaman? İlkokuldan sonra da, anneannem bizle yaşamaya başladı belli dönemler. Yazın üç ay, dört ay, altı ay falan hep yani anneanne babaanne vardı evde. Onu da yani böyle çok sevdiğim bir şey aslında. Yani onlardan çok şey öğrendim, ikisinden de. Anneyle, babayla ilişkim, büyürken işte babamın yaptıklarını artık görmeye başladım ve tepki göstermeye başladım. Ergenlik döneminden itibaren araya mesafe girmeye başladı. Üniversiteye başladığımda da artık iyice ipler koptu gibi bir şey oldu. Yani abim, ablam yoktu piyasada işte onlar şehir dışındalardı ve hani ben annemi korumak zorundaymışım gibi hissediyordum. İşte abim, ablam

yoktu piyasada ve babam anneme eziyet ediyordu. Artık benim de bunları gördüğüm ve anladığım yaşlara gelmiştik ve ben annemi koruyamıyorum. Yani zaten nasıl koruyabilirsin? Çocuksun, 13 yaşımdayım, 14 yaşımdayım, 12 yaşımdayım falan işte çok net hatırlıyorum mesela bir kere annemin kafasında sürahi kırdı.

Sonra hafta sonu abim geldi. İşte ben konuşmuyorum, kimse konuşmuyor falan. Ben babamla falan konuşmadım o şeyden sonra (gülüyor) epey de bir süre. İşte "sürahiye ne oldu?" falan dedi. Bir bir parçası bir yerde duruyormuş herhalde. Annem de işte "yere düştü" falan dedi. Yani böyle, böyle anılarım var ve bunlar geçmiyor. Hani insanın bütün hayatını etkileyen şeyler. Babasıyla ilişkisini etkiliyor bir ama bütün hayatını o şekilde şey yapıyorsun. Yani gitmiyor kafandan, ne yapsan da gitmiyor ve hani bu annemi koruyamama şeyi çok sonra işte istifa döneminde o şey bende tekrar çıktı. 10 yıl çalıştığım yerden istifa ettim mobbing nedeniyle ama sadece kendime yapılan mobbing değil, 60 yaşında bir kadın vardı hani hem de karşı komşumdu. Bana böyle işte yemek getiriyor falan -hani annem de yoktu o dönemde artık: kanserden vefat etmişti falan- yemek getiriyor, herkese, her şeye yardımcı olmaya çalışıyor, vesaire. Baştaki kişi ona mobbing yapmaya başlayınca ben şey yaptım yani tepki gösterdim. Hani "bunu yapamazsınız!" O işte o çocukluktan geliyor, anneyi koruyamama, anneyi korumaya çalışma ve o aşamadan sonra istifaya doğru gittim ve istifa ettim, neticede yani. Orada acayip bir paralellik görüyorum. Bunun çok sonra farkına vardım. Yurtdışında çalışıyordum, gayet iyi maaş alıyordum. Ondan sonra işte ama son gittiğim görevde, beş ayda, 10 kilo falan zayıfladım. Kendi iş yükümün dışında başka işler verildi. Özel kaprislerle, hırslarla, vesaire ama iş yükünde bir azalma olmadı. Yani gelen, giden işte, evrakta, bir azalma olmadı. Dört, önceden dört kişinin yaptığı işi, artık iki kişi yapıyor, vesaire ama hırslarda bir değişme olmuyor. İşte üstteki kadrolara da artık dışarıdan atamalar yapıldığı için memuriyetten yetişme, bürokratlardan yetişme insanlar; o pastadan pay kapabilmek için ekstra hırslı, ekstra ekstra iktidar yanlısı, vesaire olabilmek için alttaki memurları eziyor. Ben de öyle bir ortama düştüm. Kaldıramayacağım bir iş yüküyle karşı karşıya kaldım. İşte gece on ikiler, birler, ikiler hani beşte çıkar falan ya (gülüyor). Zaten hiçbir dönem olmadı, hiçbir dönem öyle bir şey görmedim de. Böyle bir iş yükü ile karşılaştım. Bir yerden sonra tepki gösterdim. "Ben bunları yapmayacağım!" dedim. Çünkü verilen işlerin çoğu kişisel işti. Yani kişisel; instagram hesabı, twitter hesabı, vesaire... "Yapmayacağım!" dedim. Ondan sonra ben yapmayacağım dedikten sonra diğer o işte; 60 yaşındaki kadına yüklenilmeye başladı. "O ne iş yapıyor? Senin işlerin bir kısmını

o yapsın! Şu işi o yapsın! Bu işi o yapsın!" vesaire. O da işte yani orada tansiyon hastası oldu, üç kere acile götürdük vesaire iş yükü ve bu stres nedeniyle, aslında iş yükü hiçbir zaman sorun değil de stres nedeniyle. Sonra işte ben bir yerden sonra istifa ettim (gülüyor). Bir bakmışım, istifa etmişim. Yani ilk önce kendime artık hani şey olan böyle işte

Bana havale edilen ve aslında benim yapmam gereken ama baştaki insanın özel işleri ve ekstra twitleri, Instagram postları vesaire nedeniyle bir türlü yapamadığım, büyük büyük işler hani altına böyle bir milyon dolarlık işler vesaire hani altına imzasını, imzama atmam gerekiyor, atamıyorum. İşte 40, 45 dosya var, okuyamıyorum, vesaire... Böyle bir dönemde; bana havale edilen işleri bir gün dedim ki: "ben bunları yapamıyorum, vakit yaratamıyorum, kime şikayet ediyorsanız edin! Ben bunları yapmayacağım çünkü vaktim yok!" dedim ve bana işleri havale edilenleri iade ettim. Ondan sonra işte şey dediğim gibi "öbür kadın ne iş yapıyor? O yapsın o işleri. Sen benim Twitter'ıma bak! Instagram'ıma bak!" Gibi bir durum oldu ve o kadına yüklenilmeye başladı. Hani benim geri iade ettiğim işler, o kadına verildi ama tabii ben buna da itiraz ettim. Çünkü yani kimse özel işi önceliği alamaz, hani tamam mevcut durum öyle olabilir, herkesin Twitter'ı, Instagram'ı şu anda çok önemli olabilir! Ama yani kapasite belli vesaire (gülüyor) ve hiçbir zaman yani işi düzgün yapamıyor olsan bile bu mobbing için bir şey değildir. Hani gerekçe değildir. Yerini değiştirirsin, bilmiyorum başka şeyler yaparsın. Eziyete gerekçe değildir bu, eziyeti haklı, haklı çıkarmaz hiçbir zaman.

En son yine işte dediğim gibi o kadın arkadaşımı üç kere falan acile götürdük. Sağlığı elden gitti. En son yine ağlamış, bir şey olmuş. Ben de ağladığımı biri bana söyledi. Yani kadın arkadaşım, mesai arkadaşım ağlıyor. Biri bana söyledi. Ben de işte amirin odasına gidip -o da böyle yüksek kadrolu bir amir- odasına gidip işte "bu böyle gidecekse, ben gidip istifa ediyorum!" dedim. Parmağımı sallayarak söylemişim. O daha sonra "beni tehdit etti" diye şey oldu, kayıtlara geçti. O da bana dedi ki "git! Nereye gidiyorsan git! Terbiyesiz! Sen beni tehdit mi ediyorsun?" dedi. Ben de o an uçağa bindim, işte valizimi topladım, uçağa bindim ve istifa ettim. Böyle oldu. İstifam dan sonra aslında şey oldu işte ben 15 gün süre tanıdılar bana gidip; köpeğimi, arabamı, eşyalarımı toplamam -yurt dışındaydım, o sırada- toplamam, gelmem için. Ondan sonra işte benim hakkımda bilinen her şey: işte annemin kanserden, kanser hastası olduğu, altı yıl tedavi gördüğü, işte o sırada benim çok yıprandığım, ondan sonra annemin vefat ettiği, annemin vefatından sonra, babamın bir

yıl ay bir ay sonra evlendiği işte bunun benim psikolojimi çok kötü etkilediği ve benim psikolojik işte ilaçlar, vesaireler kullandığım, onlara bağımlı yaşadığım, vesaire, vesaire. Benim hakkımda bilinen her şey, herkese kurum içinde, kurum dışında, herkese anlatıldı. Ondan sonra işte zorla doktorlara gösterildim. Hakkımda rapor düzenletilmeye çalışıldı. Gıyabımda rapor düzenletilmeye çalışıldı. Tesadüfen odaya girip, gördüm ve bir türlü yani rapor rapor düzenletilemedi. Amaç da şey işte; hani ben mobbing nedeniyle şikâyet edersem, dava açarsam, vesaire "bu kızın ruh sağlığı yerinde değil!" demek. Ya zaten hani her türlü tecavüz yani. Hakkında bilinen her şey ifşa ediliyor yani. Bunu ben işte bir Kuzey Avrupa ülkesinde yaşasam, bunu ben dava konusu edebilirim. Ben ne bileyim, tecavüze uğramış olabilirim, çocuk aldırılmış olabilirim, her şey olabilir, sen benim hakkımda bildiğin bir şeyi nasıl ifşa ediyorsun? Benim bilmediğim kişilere nasıl yazıyorsun? İşte yazışma konusu nasıl yapıyorsun?

Türkiye'den bir şey işte çalıştığım kurumun psikoloğu var. Hiçbir kurumda psikolog yokken, okulumda psikolog var. Çünkü böyle bir ihtiyaç var (gülüyor). Psikoloğu O da işte yani neyse geldi işte şey kapıyı çaldı, işte dedi şey "seni" dedi, "Türkiye'ye ben götüreceğim, birlikte işte bundan sonra hareket edeceğiz. Seninle şimdi girip evine konuşmak istiyorum" dedi. Ben de o an eşya topluyordum evde. Üstüm, başım ter içinde, dedim ki: "hani şu an müsait değilim, başka zaman konuşabilir miyiz?" vesaire. Israr etti. Ben dedim ki: "bakın" dedim, "Siz benim kavgalı olduğum kurumu temsilen geliyorsunuz. Ben sizin akademik geçmişinizi bilmiyorum, sizi tanımıyorum ben sizle niye seyahat ediyorum? Size neden sorununu anlatıyorum ben anlamadım!" falan dedim. Sonra kadın dedi ki: işte "sen" dedi, "manik atak geçiriyorsun" dedi. Ondan sonra "içeri gireceğiz, konuşacağım" falan. Dedim: "yani benim ailemde sağlıkçılar var. Siz dedim benimle iki dakika konuştunuz, manik atak geçirdiğime nasıl ikna oldunuz?" Kem, küm etti, vesaire. "Burası" dedim, "benim evim ve sizi içeri almıyorum" dedim, kapıyı kapattım. İşte ailemi aramış alemde de doktorlar var. Onlar diyormuş "ne tür bulgular buldunuz? Gerçekten hastaysa gelelim" falan. Bir şey diyemiyor çünkü zaten psikolog yani hani doktor değil. Bu bir... Neyse başka konular da var. Sonra işte şey nerede kaldım? Hı, hı abime şey demiş telefonda işte "ben sansasyon yaratmadan istifa etmesinden sorumluyum. Bu bununla görevlendirildim" diye ağzından kaçırmışsın ve abim bunu ses kaydına almış. Hani bunun benim anladığım tek bir anlamı var. Ben nasıl sansasyon yaratabilirim? Tek bir anlamı var yani. Neyi, ne için gönderildiği belli! Vesaire, böyle bir ortam. Yani böyle her türlü tecavüze uğramış hissettim ve yani hiçbir şekilde,

10 dakikada bir kapıma biri geliyor, 10 dakikada kapıma biri geliyor baştaki gönderiyor hani ve ondan sonra hâlâ devam ediyor. Bir yıl geçti olayın üzerinden hâlâ devam ediyor, arkamdan konuşmalar, vesaire. Ya nedir bu şey baskı nedir anlamıyorum ve şeyi de düşünüyorum yani ben erkek olsam bunları yapamayacaklardı bana, yapamayacaklardı yani. Çünkü tek başına bir kadın olarak görüyor seni yurtdışında ve zayıf ezilebilir bir insan olarak kafada kodlamış onu.

Ya herkesle bozuk, herkese küfür ediyor vesaire. Küfür zaten nedir yani 20. yüzyıl, 21 yüzyılda yaşıyoruz hani. Normal diyalog kuramıyorsan zaten sen o pozisyona gelme. Di mi (gülüyor)? Kahvede otur, kahvede otur herkesle küfürleşerek konuş! Onlarla da öyle ama erkek çalışanlar, her zaman bir şekilde işte böyle yıldırabiliyor, gözünü korkutabiliyor. 2010'da girdim, 2019'da istifa ettim.

2008'de mezun oldum. Ben 2008'de işte üniversiteden mezun olacağım zaman hatta işte finallere bir hafta vardı; annemin kanser olduğu ortaya çıktı, teşhis kondu. -Yumurtalık kanseri- Hocalarımın desteği ile sınava girdim falan. Annem o hafta ameliyat oldu. Üçüncü evreymiş, işte zaten doktoru demişti "altı yıl yaşar" demişti ve altı yıl yaşadı. Yumurtalık kanseri biraz öyleymiş sanırım.

Yani hasta olduğunda işte kaç? 22 yaşında oluyorum. Vefat ettiğinde de 28 yaşındaydım. Yani bu altı yıl hep böyle hastanelerle falan geçti. İşte Çince öğreniyordum üniversitedeyken. Sonra annemin bu hastalığı çıkınca, şey Tayvan'dan burs kazanmıştım; yüksek lisans için. Annemin hastalığı çıkınca gitmedim. İşte, ne zaman? 24 Ekim'de annem vefat etti. Yani öyle oldu. Annem vefat etti. Sonra işte bir ay sonra babam işte evlendi falan.

Ben de yani Beypazarı'na gel git yapıyordum vesaire babamın yanına. Babam da evlenince böyle, bir anda ev yok! Bir şey yok! Ya babamla şöyle; babam işte bir ay geçti evlendi. Annemin vefatından bir ay sonra evlendi. Zaten yani şöyle bir adam yani hani kişinin önemi yok, birisi onun yemeğini getirsin, bütün ihtiyaçlarını karşılasın vesaire. Annemi de yedi bitirdi yani. O kan, kanser hastası onun için hiçbir zaman hastalığı yani hiçbir zaman önemli bir şey olmadı. Çünkü her zaman başrolde babam olması lazım. Babamın işleri olması lazım. Annem de hastalığını ona göre ayarlayacak falan (gülüyor). Böyle bir adam yani. İşte bir şey yapıyordu, bungalov evler yapıyordu

falán. Onlar yandı, sonra sigortasında sorun çıktı. Sonra işte böyle ağladı, sızladı, yerlere yattı, vesaire. Sonra annemin hastalığı nüksetti falan yani başına gelen her şeyi, kadına yansıtan bir tip böyle. Hani sömürüyor, her şeyi sömürüyor, içindeki her şeyi sömürüyor öyle söyleyeyim. Dolayısıyla her zaman annemin hastalığında da, işte hastalığın seyrinde de, babamın çok büyük olumsuz etkisi olduğunu düşündüm ben. Bir ay sonra evlenmesi de beni hiç şaşırtmadı (gülüyor). Hatta şey bile düşündüm yani hani "annem ölmeden bulmuştur!" diye düşündüm.

Sonra birkaç kere görüştük işte şey. Ama her seferinde böyle işte olumsuz geçti görüşmeler. Böyle mesela sarılıyor, "oh! Canım kızım, çok özledim" falan diyor. Ondan sonra işte "annenin mirasından yararlanabilmem için, şuraya imza atman gerekiyor" falan diyor (gülüyor). Sonra zaten şey daha cenazenin ertesi günü falan cenazede, şu kadar ayran aldım deyip, abimden, benden parasını istedi falan. Böyle bir adam, adam yani. Hani öyle (gülüyor)! Hiçbir zaman ısınmadım. Sonra da baktım gerçekten adamın ilişkileri hep iş üzerinden gidiyor. Hep böyle para çerçevesinde gidiyor ve her seferinde.

Yani bir şekilde kendimi toparlıyorum. Görünce tekrar böyle şey oluyor; psikolojim bozuluyor, ağlıyorum, zırlıyorum. İşte bak üç ülke değiştirdim. Ülkeden ülkeye taşındım, ülkeden ülkeye taşındım. Hiçbir zaman bir yardıma gelmedi. İşte bir şeye ihtiyacın var mı? diye sormadı. Öyle yok yani. Zaten piyasada yoktu hiçbir zaman. Ben diyorum ki olmasın yani. Dolayısıyla şeyden işte, epeydir görüşmüyorum. Bir üç yıl olmuştur herhalde, eksikliğini de hissetmiyorum. Çünkü yani saygı, insanın insana saygısıdır. Böyle işte, kök ağaç da olur! Yani bence.

Hacettepe'de okudum; İngilizce mütercim tercümanlık. Beytepe Kampüsü'nde. Ondan sonra yani ders yoğunluğum çok yoktu. Böyle işte günde; yarım saat (gülüyor) yarım gün gidiyordum her gün işte. Ders yoğunluğu yoktu mütercim tercümanlık bir de böyle şey; özellikle sözlü çeviri dersleri, derste yapıyorsun bitiyor, falan. İlk iki yıl yurttta kaldım. "****", "****", "****" yurdunda. Beypazarılı'yım çok yakın aslında ama yine de bir buçuk saat, işte bu Akköprü'ye falan oradan da orası bir saat, üç saat falan sürüyordu. Dolayısıyla iki yıl yurttta kaldım. Sekiz kişilik oda (gülüyor). İlk yurt arkadaşlarımla; ilk başta dört kız kalıyorduk. O arkadaşlarıma hâlâ görüşüyorum. Hatta geçen hafta da görüştüm.

Ama tabii sekiz kişi, bir oda, çok bayağı zor, iddialı bir şey (gölüyor). Dolayısıyla üçüncü ve dördüncü sınıfta Eryaman'da bir ev tuttum; bir artı bir, oradan gelip, gitmeye başladım. İlk yüze girmiştim ben üniversite sınavında, o yüzden işte devlet böyle řu verdiğı şeyin öğrenim kredisi veriyor ya! Onun üç katını veriyor: ilk 100'e girenlere. O zaman işte 150 normal öğrencilere veriyordu, bize 450 veriyordu. 450'yle de bayağı geçiniyorsun yani. Hani bir de şey dışarıdan çeviri alıyordum falan. Babam da böyle paragöz bir insan olduğunu ve işte beş kuruş verse, onu not ettiğı, ileride senden geri alacağı gibi durumlar (gölüyor) olduğundan şey yaptım yani, birinci sınıftan itibaren, kendi geçimimi kendim sağlamaya başladım. İşte çeviri yapıyordum, o burs geliyordu falan, geçindim bir şekilde dört yıl.

Yurttaki ortamım şeydi işte böyle, Iraklı öğrenciler vardı, Balkanlar'dan öğrenciler vardı, öyle bir ortamdı. Üniversitedeki ortamda, dilciler biraz şey oluyor böyle işte siyasi konulara falan çok ilgisini çekmiyor dilcilerin. Daha böyle evrensel yani (gölüyor). Hacettepe'de zaten şey yoktu cemaat falan, ben hiç yani bize bana yanaşan olmadı. Bizim bölümde kimseye yanaşan olduğunu da sanmıyorum. Onların ilgisini çekmiyorduk herhalde. Ya Hacettepe'de öyle bir ortam yoktu; cemaatçi falan, onlar yoktu Hacettepe' de. Sol gruplar vardı, işte yurtsever cephe, o cephe, bu cephe onlar kendi aralarında kavga ediyordu. Onun dışında işte bir, ne bileyim milliyetçi grup gelip saldırdığını falan da duymadım zaten. Hani güvenlik girişte öyle bir şey olmuyordu yani. Polis de yoktu, Hacettepe'de polis yoktu, jandarma vardı galiba. Dolayısıyla, böyle siyasi çatışmaların ortasında bir üniversite hayatım olmadı.

Cemaatçilerle geçen bir üniversite hayatımda olmadı. Babama belki o yüzden teşekkür edebilirim. Yani küçük yerlerdeki insanların şanssızlığı, şanssızlıklarından biri o oluyor. İşte ya cemaat okulu oluyor. Hani böyle kızın, oğlun (gölüyor) Bir İngilizce konuşsun istiyorsan; ya cemaat okuluna veriyorsun, ya şeye veriyorsun işte ya da Ankara'ya fen lisesine gönderiyorsun falan. Babam da işte Anadolu lisesinde okumamı istedi. Annem onu istedi. Çok güçlülerdi Beypazarı'nda bu cemaat olayı. İşte bir Süleymanlılar vardı, bir bunlar şeyler Gülen'ciler falan. Beni öyle bir okula göndermediler. Arkadaşlarımın çoğu gitti. Ondan sonra dersane olayında da işte, benim netlerim, vesaire iyi çıkıyor diye böyle bir ısrar oldu. Yine ama babam: hayır! O cemaat, bu cemaat yok! Normal dershaneye gideceksin! dedi. Yine öyle yani, normal bir dershaneye gittim hani. Sonra

babama bu olaylar çıktığında, öyle bir teşekkür sallamıştım uzaktan. Çünkü malum hiçbir şeyi ispat edemiyorsun insanlara.

Cemaatler Beypazarı'nda hep vardı ya! Hep vardı yani. Ama ben lisedeyken falan işte "****" falan kurulmuştu, artık okulları açılmıştı. "****" Dershanesi hep vardı. Dur bakayım... 95'te vardı mesela. 95'ten itibaren vardı, benim hatırladığım. Yani şeyden hatırlıyorum: abimin üniversite sınavına hazırlandığı dönemden hatırlıyorum. O zaman da vardı "****" Dershanesi. Ama Beypazarı'nda Süleymancılar daha güçlü. Yine "****" vardı. Herkes çocuğunu oraya gönderiyordu.

Bir şey daha açılmış galiba sonra bir okulda, okul mu? Dershane mi? Bir şey daha açılmış, dediğim gibi yine Süleymancılar daha güçlüydü Beypazarı'nda üniversite dönemimde, yani 2014, 2004-2008 yıllarında ama cemaat yine vardı, hep vardı. Küçük yerde işte zaten insanların küçük hesapları oluyor. Öyle söyleyeyim. Dolayısıyla hani eğer cemaat popülerse o sırada herkes cemaatçi yani (gülüyor). Öyle bir durum vardı. Ya şeyleri hiç bilmiyorum hani bizim yakınımızda Gülen, Gülençi olan yoktu galiba. Süleymancılar vardı. Hani komşularımızdan annem bir iki kere çağırmışlar annemi, annem böyle Kur'an okuyan, abdest alan, namaz kılan falan bir kadındı. Çağırmışlar işte şey "hacca gitmek kadına farz değil! Orada erkeklere sürtünüyorsun" falan. Böyle şeyler söylemişler, annem bir daha gitmedi. Onun üzerine de beni göndermediler bu okullara hani garip garip şeyler öğretiyorlar falan diye. Ama şey özellikle köyden gelen, -hani Beypazarı'na da köyden gelen çocuklar var- yani onlar için en uygun seçenek bu cemaatin dershaneleri, cemaatin okulları, yurtları oluyordu. Yani çocuğunu nereye bırakabilirsin, onlara güveniyorlardı, Allah yolu vesaire ve onlara bırakıyorlardı. Beypazarı'nda da çok vardı öyle benim yurtlarda kalan arkadaşlarım. Sonra ne oldular bilmiyorum. Vardı öyle şey birkaç tanesini biliyorum, devlet memuru olmuşlardı, sonra atıldılar falan. Ya da işte netlerin iyi çıkıyor parlak bir öğrencisin direkt zaten böyle şey hani büyük büyük tekliflerle geliyor, işte "araba alırsın, şunu yaparsın" falan diye. Ya da yani küçük şehirden, büyük şehre hadi Ankara neyse, İstanbul'a falan çocuk göndermek, onların gözünde böyle çok korkunç bir şey. Küçük şehir insanın gözünde çok korkunç bir şey! Nereye gönderiyoruz? Başına ne gelecek? Vesaire. Devlet yurdundansa, onlarınkini tercih ediyorlar. Çünkü hem işte böyle iş garantisi vesairesi de düşünüyorlar.

Sosyal statüsü olacak diyorlar ve bunlar hep işte çiftçi insanlar, tarımla uğraşan insanlar. Çocukları dönsün ve çiftçi olsun istemiyorlar hani, bir memur olsun, devlet kapısı, vesaire dolayısıyla veriyorlar cemaate. Beypazarı'nda da öyleydi. Yani ben Anadolu lisesinde okudum. Oradaki kız arkadaşlarımın hepsi işte üniversiteye de gitti ve mezun oldu. Köyden gelen bir, iki kız vardı, onlar işte evlendiler liseden sonra hemen. Mahalleden arkadaşlarım, bir tanesi ortaokuldan sonra evlendi. O zaman işte ben şey yapmıştım. Annesiyle hani çocuk halimle gidip, annesi ile konuştum. Ondan sonra babama söyledim, babam, babasıyla konuştu. Annem, annesiyle konuştu falan şey ama ikna edemedik ve ortaokuldan sonra evlendi.

Sonra ben şeyde üniversite ikideydim sanırım; o arkadaşımı gördüm sokakta annem bana diyor ki: "çöpleri git, at!" Böyle üstüm, başım pis! Ellerimde çöpler, çöpe gidiyorum. Kız böyle beyaz bir jipten indi tamam mı? Kollarında bilezikler falan çocuğu olmuş. Ne yapıyorsun ne ediyorsun (gülüyor)? Falan. Ben de: "ee, iyiyim" falan dedim. Yani o, o an kendini çok iyi hissetti (gülüyor). Ben de o an kendimi çok kötü hissettim -Şaka tabii (gülüyor)-.

Ya öyle şimdi onun herhalde oğlu birkaç? 10, 12 yaşına girmiştir.

Bir öyle, birkaç tane arkadaşım var öyle hemen evlendirilen falan. Artık yani insanlar Beypazarı'nda bekliyorlar liseden sonrayı. Ki bu büyük bir yaş mı? Hayır! Ama doğu, doğuyla kıyaslıyorum işte.

Yani ben dünyayı gezmek istiyordum. İşte hani, hani bir kere gelmişiz ve Türkiye ve Beypazarı'ndan kısıtlı olamaz herhalde bu hayat! falan diye düşünüyordum. Uzaklardan işte bir Michael Jackson, Madonna falan bir şeyler, bir haberler geliyor falan ama hani oralara gitmek, onları görmek, vesaire istiyordum. Şey de var hani biz hepimiz; Almancı akrabaları olan, Almancı kuzenleri olan insanlarız ya! Onlardan gelen hikâyeler, vesaireler de dinliyoruz. Böyle bir yurt dışına özenme hali oluyor ama gerçekten hani gelmişiz dünyaya ve görmek istiyordum dünya nasıl bir yer? Öyle bir hayalim vardı dünyayı gezmek istiyorum, bol bol gezmek istiyorum falan diye. Nasip de oldu (gülüyor) amin. Yani şey işte o iş nedenim, iş tercihimde biraz ondan oldu öyle oldu. Bölüm tercihimde İngilizce hani seçtim yabancı dil seçtim lisede, üniversitesi mütercim tercümanlık okudum. Yani böyle biraz daha geniş perspektifli bakmak, işte hani başkasına yazıyor falan onu çeviriden okumak değil de, direkt okumak, araştırmak, falan öyle şeyler istedim.

Hatırlıyorum (gülüyor) ortaokul orta son falandı. Komşumuzun oğluna aşık olmuştum. O da şeydi, tır şoförüydü (gülüyor). Yani şey babası tır şoförüydü, o da onun yanında öğreniyordu o yaşta, sonra da tır şoförü oldu. Evet. Ortaokuldan sonra okumadı o da tır şoförü oldu. Çok acı çekmişim çok! Yani o zaman işte, bir mesaj dört kontördü (gülüyor). 3310'num vardı falan lise bir, lise iki. Hani bu, mesaj atmak istiyorsun, atamıyorsun, falan... O döneme denk geldi.

Zordu ya zordu yani ama bir de şey vardı, başka bir aşk hikâyem de vardı (gülüyor). O da okuldan o da böyle ilkokul beşten itibaren beni seven bir adam, sonra lisede işte bu tır, tır şoförü aşkım bitince -hiçbir şey yaşamadım onunla, çünkü yaşayamazdım zaten hani annemin babamın dikiz şeyinde, öyle bir şey mümkün değil- o bitince işte bu o çocuk artık lisede herhalde şey aşamasına gelmişti " amaan sende amma naz yaptın! Bana ne, ben de bakıyorum artık sana" aşamasına gelince, bu sefer o çocuğun peşinden koşmaya başladım (gülüyor). Sonra üniversitede o çocukla sevgili olduk, üç yıl işte sevgili olduk. Sonra dördüncü sınıfta ben mezun oldum ama o da böyle Beypazarı, ya Beypazarı demeyeyim de, yani işte küçük yerde büyümüş, ona göre (gülüyor) konuları bulunan, ona göre davranış biçimleri bulunan bir erkekti. Bunu da ben üniversite dörtte falan anladım. Yani hani onunla bir hayat çizemeyeceğimi. Yani o da böyle şey gibiydi işte hani; "hadi kahve yap da içelim" falan. Yani ben o yaşa kadar hani bunun benim için bir sorun olduğunu anlamamıştım, hani birinin bana "hadi kahve yap da içelim" falan demesinin bir sorun olduğunu anla... Ne var? Kalkar yaparım, falan gibi düşünüyordum herhalde ya da normal geliyordu galiba. Sonra, sonra istediğimin bu olmadığını anladım.

Bir de şöyle şey oldu; ben ondan önce mezun oldum. İşte gencecik, böyle kaç? Üniversiteden yeni mezun olmuş kızım ve dikkat çekiyorum falan. Telefonuma mesajlar geliyor, işte birileri arıyor falan. Bu erkek arkadaşım kıskançlık krizlerine girmeye başladı ve böyle bir gün, bir gece bana elini kaldırdı (gülüyor). O da son oldu yani. Sonra işte tekrar barıştık vesaire falan ama ben onu şey yapamadım, atamadım yani. Hani ondan sonra o akşam bitmiş aslında. Ondandan sonra benim hiçbir zaman hani şey olmadı yani. Yolları ayıracağımız belliydi. Sonra da ayrıldım o erkek arkadaşımdan. Ya evlenmek istemiyorum ama bebek bazen işte istiyorum bebek. Şimdi bir de koronadan sonra kimsenin çocuğunu sevemeyeceğiz galiba öpemeyeceğiz falan. Bebek bazen istiyorum. Ya çünkü gitgide anlamsızlaşmaya başladı yani hayat. Çocuğa da böyle evcil hayvan

muamelesi yapmak kötü belki ama. Neden? Galiba hormonlar sadece, yoksa hiçbir mantıklı nedeni yok yani.

Bir dikili ağacım olsun falan (gülüyor). Şu an hiç! Huzur, dünya barışı. Ya çok gerçekten bu böyle dünya barışı gibi bir şey olacak da, ben son birkaç yıl içinde yani bu istifadan sonra zaten bir balonda yaşıyordum ve o balon patladı böyle. Bütün içindeki bütün irin de üzerime akarak patladı. Şöyle bir balonda yaşıyordum, hani işte çok zengin bir ailede büyümedim hani. Zengindi ama hani bize sunulan imkânlar çok geniş değildi. Hayallerde ona göre geliştirdim vesaire ama işte böyle ekonomik gücümü kazanınca vesaire yapmak istediğim her şeyi yaptım, işte harcamadığım paraları harcadım, almak istediğim elbiseleri aldım, gitmek istediğim ülkelere gittim falan ve bir süre sonra saçma sapan sorunlar, saçma sapan şeyler, bana sorunmuş gibi gelmeye başlamış meğerse ama şimdi görüyorum ki onların hiçbiri sorun değilmiş yani. İstifa ettikten sonra böyle bir maddi sıkıntı şeyine girdim, girdabına ve para kazanmanın ne kadar zor olduğunu ancak o zaman gördüm. Yani insanlar neler yapıyor yani hani işte enginar satıyor, elleri parçalanıyor falan sonra bir enginar iki lira falan yani. Elleri paramparça olmuş onu temizleyene kadar, böyle yaşayan insanlar var. Ya bunları hep böyle işte "aa! Afrika'da da çocuklar ölüyor!" falan böyle işte bir balonda yaşıyordum, o patladı. Dolayısıyla şu anda böyle hiç hayal kuramaz hale falan geldim.

Bir de şey gördüm; hani mobbing nedeniyle istifa ettim ama özel sektör daha fenaymış. STK'lar daha fenaymış. Genel olarak insanlarda bir yozlaşma, bir saygısızlık kültürü, hani insani ilişkiler bağlamında bir saygısızlıktan bahsediyorum. Karşıdaki sırf insan diye saygı duyman gerekirken hiç yani böyle bir şey yok hiç, hiç! Herkes anında bir şeyden prim çıkarma vesaire derdinde ya da anında ezebileceği bir şey varsa direkt ezme. Bunu da herkes yaşıyor galiba. Ama herkes yaşıyorken niye bu herkesin yaşadığı soruna çözüm bulunamıyor? Bilmiyorum. Yani yozlaşmış bir kültür var, geleceğe dair tek şeyim; bunun böyle, ya bilmiyorum korona falan işe yarayacak mı? Bilmiyorum. Hani bu insanlar böyle pek çok şeyin boş olduğunu gördü gibi oldu ama bu herhalde bir iki ay sürer sonra tekrar hani hırs girdabına girerler. O hırsı hayatımızda istemiyorum. Hiçbirimizin hayatında istemiyorum.

Kendim için hayalim; param olsun (gülüyor)! Vallahi şu anda öyle! Param olsun, huzurum olsun! Ya herhalde bazıları şey diyor; işte toplum gözünden bakıp, erkek olsan, istifa eden bir erkek olarak daha zor falan. Ne, ne alakası var yani ben bekar yaşıyorum ve hani ekstra bir gelir kaynağım yok. Benim için de aynı derecede zor. Şöyle yani şimdi ne üniversiteden yeni mezun bir kişi pozisyon pozisyonundasın ne de işte böyle çok çok tecrübeli...Ya işte ben böyle arada kaldım ve hani başvurduğum işlerde ya böyle İngilizce tabir overqualified, Türkçesini bilmiyorum öyle kalıyor. Ondan sonra böyle garip garip şeyler ya da her seferinde istifama geliyor konu; neden istifa ettin?

Sonra başka istifa edenleri de gördüm -kadın arkadaşlarım- işte ya ama o ilaç kullanıyormuş falan. Benim pozisyonum da, aman işte zaten hep öyle istifa etmiş. Yani bunlarla mücadele etmek gerçekten çok zor, çok zor. Yani bu çok iğrenç bir yaklaşım ya. Yani ve şeyde de, hani böyle artık her şey slogan olmuş, kadın örgütü, insan hakları örgütü, değişmiyor. Yani şeyden öteye çıkarmak... Kadın deme... ay işte bayan demeyelim, kadın diyelim, falan. Bunlar bu mudur? Ya! Bu mudur? Yani. Birazcık öteye götürdüğünde şeyi, meseleyi aslında görüyorsun yani herkes herkese yapıyor. Kadına hak, ekstra zor olabilir.

Böyle işte şey gibi oluyor; hani zaten evlenmedin, işin de eksik o gözle bakılıyor yani. İstifadan sonra bir süre İstanbul'da kaldım ama işte, ha şey diye: yani İstanbul daha fazla böyle bir iş, iş piyasası var ya! Orada daha kolay iş bulurum gibi geldi ama oranın piyasası oraya göre anladım ve çok herkesin pençeleri açık (gülüyor). Benim orada, oranın habitatına uyum sağlamam pek mümkün olmadı. Sonra Ankara'ya geldim. Ankara'da daha çok tanıdığım var, belki daha kolay iş bulurum diye. Biriktirdiğimi yedim hep. Ankara'ya geldim şimdi üniversitede böyle film çevirileri yapmıştım. Dolayısıyla hani zamanında böyle film çevirisi yaptım, hoşuma da gitmişti, bir de böyle hani orada da belki benim gibi kadınlar vardır vesaire diye düşünüp, oraya gittim. Dedim "bir şey, gönüllü olarak katkı sağlayabileceğim bir şey var mı?" diye. Sonra orada da festival kadrosu işte oluşturuluyormuş, beni de dâhil ettiler; önce gönüllülük olarak gitti, bir süre sonra işte bir miktar ücret verdiler (gülüyor). Sonra şey benimle birlikte çalışan iki kadın daha vardı. Bir tanesi üniversiteden yeni mezun bir kadın arkadaşımdı. Sistemik olarak kendisine mobbing yapıldı, eziyet edildi, hakaret edildi, her şey yapıldı. Kendisini değersiz hissetmesi için bütün her şey yapıldı yani. Ben ve diğer arkadaşım ses çıkardığımızda da işte siz örgütlenmeyeceksiniz,

başkalarını örgütleyeceksiniz vesaire denildi ve yani bu kızın her gün böyle suratı beş karış işe gelip, akşamları ağlayarak eve dönüşünü falan gördüm ve işte 22 yaşındaki halim falan aklıma geldi. Hayata, iş hayatına böyle başlamak nasıl bir şey olurdu? Vesaire diye düşündüm. Sonra o kız gitti. Bana da bu sırada aynısı yapılıyordu, diğer arkadaşıma da aynısı yapılıyordu ama işte hani zaten istifa etmişim, zaten işte hani kendimi bir sıfır yenik gibi görüyorum, işte her, “her işte bu mu gelecek başıma?” diye görüyorum. Yok ya da işte hani istifa ederken bana dayatılan işte “sen problemlisin aslında?” yaftası var ya! Onu böyle şey: "ben mi problemliyim?" falan "beni mi problemlili görecekler? Bana problemlili mi diyecekler?" falan. Bu korkuları yaşıyorum zaten. İşte bir süre daha devam ettim. Sonra, sonra aslında yani şey olmazsa diğer arkadaşlarım olmasa gerçekten hani bu psikolojiden çıkamayabilirdim. Hani bir cetvel olmasa bu şeyi doğruyu göremeyebilirdim ama anormal olanın ben olmadığımı, diğer arkadaşlarımın da sayesinde gördüm. Ben de ayrıldım festivalden, diğer arkadaşım da ayrıldı.

Yani böyle zaten şeyi geçtik artık hani işte günün her saatinde insanlar hayatımızda; telefon aracılığıyla hayatımızda, iş hayatında insanlar her saatte bir şey geliyor; şu işi yapalım! Bu işi yapalım! diye mesaj geliyor. Bunu artık geçtik ve bunu kimse böyle şey yani yeni yeni Birleşmiş Milletler bunun dijital şiddet olabileceğini vesaire insanlara anlatmaya başladı. Hani üç şiddet türünün üstüne, üç, dört şiddet türünün yanına böyle de bir şey olduğu gündeme geliyor yeni yeni. Ama biz tabii bunu böyle görmüyoruz; bu işin doğal akışı (gülüyor), bunu artık saymıyoruz bile, saymamız gerekirken.

Yani işte hani saat beşe topla, hani her gün saat beşte oğlunu okuldan alması gereken bir insan var, bir kadın var, beşe toplantı konuluyor özellikle. Ondan sonra, katılamayınca, kadına işte aa tamam! Hoş görelim o zaman seni. Hoş görme, oradan bir kredi kazanma. Ondan sonra "ama işte o toplantıya da katılamadın, keşke katılabilsen şöyle şöyle şeyler konuşuldu. Bak onu şimdi takip edemeyeceksin!" falan, sonrasında böyle şeyler. İşte ben hasta oldum, kendimi eve kapattım, korona oldum büyük ihtimal -hiçbir zaman bilemeyeceğim o karanlık dönemde.

İşte böyle mesajlar: “Nasıl oldun? Nasıl oldun?” “Yarın gelebilecek gibi misin?” “Kendini iyi hissediyor musun?” gibi samimiyetsiz mesajlar. Taciz yani, bunlar taciz! Dijital şiddet bu yani bence. Sonra işte hani bir şey konuşulur, şu işi şu halledecek falan. O işten sorumlu tutulursun.

Her yerde yaşanan sıkıntılar. Ne diyeyim yani. Böyle bir durumla karşılaştım en sonunda da işte üç ay çalıştım orada ve 10 gün, 30, 30 kadar şeye gittim, elçiliğe gittim görüşmeler yaptım, yönetmenlerle konuştum, işte ülkelerden başvurular aldık vesaire. 10 gün çalıştığım, aylarca maaş ödedikleri bana iddia edildi. Diğer arkadaşlarım hakkında daha kötü şeyler iddia edildi ve hiçbir şey olmadı, bir sonuç alınamadı. Sonra işte geçtiğimiz haftalarda başka bir işe başladım yine bir STK. Onda da üç kere falan video konferansa katıldım. Her seferinde bir gerginlik ve anında yine bir sinir göstergesi. Bir böyle, ben işte iktidarım, sen değilsin! Bunun hissedilmesi, hissettirilmesi. Ya bilmiyorum çok çirkin şeyler ya! Çok çirkin şeyler. O işten de daha işte resmi başlangıcımı yap, yapmamışlardır zaten. Ben dedim: "bunları yaşamak istemiyorum, içime sinmiyor, kusura bakmayın, ayrılıyorum" dedim. Ayrıldıktan sonra dört gün falan ağladım. Çünkü artık çok ciddi anlamda korkuyorum hani hayatta hiçbir şekilde geçimini sağlayamayacağım gibi geliyor, hevesim kırılıyor, işte ne bileyim kendimce yaptığım, ettiğim, şeyler var onların hepsini boşa, boşa şey yapmışım gibi geliyor. Yani böyle.

Şu an kendimi acayip güvensiz hissediyorum. Yani ben zaten bir yıldır işsizim (gülüyor), ee, bu maceramı saymazsak, epeydir evdeydim. Dolayısıyla hayatımı çok etkilemedi. Diğer insanların evde olması da, belki (gülüyor) biraz bana iyi gelmiş olabilir. Sadece ben evde değilim, herkes evde gibi, iyi gelmiş olabilir. Ama tabii ki var olan korkularım iki kat arttı yani iki kat da değil, çok arttı. Hani ne olacak? Hani ben işten istifa ettiğimdeki işsiz sayısıyla, şu anki işsiz sayısı aynı değil! İş potansiyeli de aynı değil. Hani nasıl bir iş bulacağım? Ben de merakla bekliyorum yani. O korkuyla yaşıyorum şu anda. Hayatıma korku yön veriyor.

Sakarya'ya giderdik (gülüyor); türkü barlara. Ben Tunalı'da şeye gittim işte; Çince "****" gittim. O yüzden Tunus, Tunalı oralara da gidiyorduk biraz ama biraz pahalıydı oralar. "Ooo, üniver, işte öğrenci halinle oralara nasıl gidiyorsun?" falan gibiydi. Hâlâ tabii öyle de. Şimdi biraz daha fiyatlar dengeli gibi Tunus, Tunalı'yla, Kızılay arasında nadiren oraya giderdik ama genelde Kızılay'da Sakarya'ya gidiyorduk. İşte benim üniversite yıllarım şey yıllar; bu artık öğrencilerin başörtüsüyle okula girebildiği yıllar. Ama ben onu sert şekilde böyle şey yapamadım, gözlemleyemedim. Çünkü Hacettepe, Beytepe zaten şeydi yani serbesti. Zaten büyük bir kampüs olduğu için yani kendi başına bir ilçe gibi olduğu için girişte gidiyorlardı, derslere de gidiyorlardı. Sınıfta kapalı arkadaşlarım vardı ve hiçbir zaman dersten çıkarılmadılar. Öyle bir sert geçişle vesaire ben

karşılaşmadım ya da herhangi bir mağduriyetle karşılaşmadım. İşte Gazi, klasik Gazi'ydi. Oranın şenliklerine giderdik, oradaki tipleri görürdük (gülüyor). Şimdi hâlâ öyle mi bilmiyorum ama o dönem şeyler vardı; işte Asena'lar vardı, reisler vardı, masa kapatmalar vesaireler. Gazi'ye de gidiyordum, orada da arkadaşlarım vardı. Ankara Üniversitesi işte orada erkek arkadaşım okuyordu, Ziraat'te okuyordu ama Beşevler'deki şeye de çok gidiyorduk, kampüse de çok gidiyorduk.

Orada bir böyle şey neydi o? Amerikan futbolu takımı onların vardı, bizim okulun vardı, onlar böyle karşılaşırdı, işte arada böyle bir ezeli rekabet vardı. Onu hatırlıyorum. Yani şeye, Eski Yeni'ye giderdik, Biber'e giderdik, ondan sonra, Nefes'e giderdik. Ben sonra işte bu yurtdışında kaldım, kaldım, kaldım ve tekrar ancak bu sene gidebildim oralara. Aynı mekânlar var sanki ama bi birincisi öğrenci pek göremedim ortalıkta. Bir de şey eski gruplar yok tabii.

Yani Nefes'te falan ben üniversite...Ya grupların isimlerini hatırlamıyorum. Ama çok enteresan şeyler vardı. Hani onlar belki de Ankara'yı bırakıp, İstanbul'a mı gittiler artık bilmiyorum ama o gruplar şu anda yok. Yani Kızılay'da pek bir şey fark etmiyor galiba. Ama daha az öğrenci var. Ya şey vardı; körüklü kırmızı otobüsler vardı. Hacettepe'ye onlar gidiyordu işte 232, şeyden kalkıyordu, Sıhhiye Köprüsü'nden biraz böyle Cebeci'ye doğru, oradan kalkıyordu zaten Sıhhiye Köprüsü'ne geldiğinde, otobüs dolmuş oluyordu. Ben taa Eskişehir yolundan biniyordum, sıkışa, tepişe, sonra şey Beytepe'ye o otobüs çıkıyordu yokuşa ve şey, karda kışta bizim inip yürüdüğümüz falan biliyorum. Eryaman'a da yine EGO ile gidip geliyordum. Hacettepeliler öyle bir şey var yani EGO maceraları... Yurtta şeydi, yurtta giriş saati 10.00'du galiba. O yüzden yurda en geç 10'da giriyorduk. Giremeyeceğimiz zaman... İşte imza atılıyordu her akşam. Bir de galiba kız öğrencilere farklı, erkek öğrencilere farklıydı yurt giriş saatleri. Bunu şimdi bak! Düşününce hatırladım. Öyleydi (gülüyor). Vay arkadaş gerçekten şimdi hatırladım ya! Ve o zaman sorgulamamıştım hiç (gülüyor)! Kaldığım yurt şeydi; karma yurttu. İki yurt, iki bina kız, iki bina erkek. Saatler farklıydı (gülüyor). İşte 10.00'du galiba bizim zamanımızda. 10.00'dan geç gireceğim zaman bir arkadaşım yerime imza atıyordu. Hafta sonu ben Beypazarı'na gidiyordum, izin alıyordum falan. En fazla işte, ayda yılda en fazla bilmem kaç kere izin alabiliyordun falan. Eryaman'a zaten şey o zamanlar Metro yoktu, Eryaman'da kaldığım dönemde, işte otobüsle dönüyordum. Bir yerden sonra şey oluyor yani hani, Eryaman artık son duraklar ya, otobüste yalnız kaldığında falan korkuyordun ve

hani bir şey de kendin istemiyordun eve geç dönmemeyi. Başıma her şey gelebilir gibi geliyordu. Okuyordum, duyuyordum falan. Hani o artık şey anne, baba baskısı değil de, kendi otokontrolün, toplumun dayattığı otokontrol oluyor. Hani başıma bir şey gelecek korkusu oluyor. Çünkü bir aşamada işte şoförle tek başına kalıyorsun otobüste. O yüzden geç kalmamayı kendim tercih ediyordum. Erkek arkadaşım Keçiören'de oturuyordu. Çok geç kalacaksam; o onu arıyordum, o geliyordu, alıyordu beni falan.

Şeyde, yurttayken de zaten dediğim gibi 10,10'da falan giriyorduk içeri. Ya şu an kendi arabam var. O yüzden hani bir de şey oldu yani ben işte buradan arabayla hep tek başıma o ülkelerde gezdim. Arabayla gerçi ama... Daha pek çok şeyi tek başıma yaptım ve hani biraz daha şey oldu hani Beypazarı'ndan yeni çıkmış ve üniversitede eğitim gören kızla şu anki kız farklı gibi oldu. Hem özgüven geldi hem sorunlarla mücadele etme şeyim gelişti. Kime nasıl tepki verebileceğimi, nasıl engelleyebileceğimi vesaire biliyorum. Ama yine de korkarım yani, toplu taşımayla yine de korkarım. Çünkü insanlar manyaklaştı hani bu hani sonuçta: işte bir buçuk metrelik, 45, 50 kiloluk bir kadını yani. Ya herkesin elinde bir pompalı tüfek, herkesin elinde bir bıçak, bir böyle, bir türlü sekse doyamamak, bir türlü sekse doyamamak! Neden bu doyamamak? Bilmiyorum ama bir türlü doyamamak ve hani her şey yani bunun için şey olman gerekmiyor yani hani bilmiyorum, korkuyorum, korkuyorum! Sadece kendim için değil, bütün kadınlar adına korkuyorum.

İşte geçen hafta bir şey oldu bir video çalışmasına katılmıştım. Ben de içindeydim. İşte kadınlardan biri 25 yaşında falandır herhalde. Böyle daha cesur bir görüntüsü yer aldı videoda. Altında bir sürü erkeğin, bir sürü saçma sapan yorumu: "işte adresini verin bu kızın!" Ondan sonra "sosyal medya hesaplarınızı verin", şöyle yapacağız, böyle yapacağız falan ve hani şeyden korkuyorum şu anda 25 yaşında bir kadın o kadını videodan yüzünü görüp, işte sokakta da bir gün biri görürse, bir şey yaparsa diye onun adına korkuyorum.

Öyle. Değişti mi bilmiyorum, bence eskiden de böyleydi ama duymuyorduk. Çünkü, malum kadın örgütlerinin hepsi belli çevrelerde çalışıyor. Şimdi ağ gelişti, sosyal ağlar gelişti, vesaire ve her şeyi duyabiliyoruz. Ama değişti mi bilmiyorum. Yani şöyle daha kötüye gitmiş olabilir. Çünkü işte yani bir bilmiyorum. Hani sosyal medyanın gelişmesiyle ilgili mi? Herkes herkesin bedeni üzerinde hak sahibi olduğunu düşünüyor. Ona göre davranıyor. Koca, kariya şey yapıyor; tecavüz

ediyor, öldürüyor, kesiyor, biçiyor. Kız çocuklarının durumunda hiçbir iyileşme olduğunu düşünmüyorum. Devlet bunu şey yapıyor teşvik ediyor.

Hâlâ, 2020 oldu tek konuşulabilen konu işte hani İslam dünyasındaki bütün meseleler bitmiş gibi 15 yaşında bir kadınla, kızla, kız çocuğuyla evlenebilir mi? Evlenilemez mi? Hâlâ tartışılıyor yani böyle bir ortamda da hiçbir şeyin değiştiğini düşünmüyorum. Sadece biz daha fazla duyar olduk, daha fazla, daha iyi örgütlenebilir olduk, işte karar vereceği insanları bir şekilde etkiler olduk; sosyal medya baskısıyla. Ama o da bizim duyabildiğimiz, hani insanların duyabildiği, örgütlenebildiği ölçüde. Taşradaki kadınlar aynı sorunları yaşamaya devam ediyor. Çoğu ölüyor, gidiyor hiçbirimiz duymuyoruz. Yani işte haftada bir, ayda iki kere falan geliyorduk Ankara'ya. Burada da akrabalarımız vardı, onlara gidiyorduk falan. Yani böyle şeydi ben şey diye hatırlıyorum o zaman daha küçük olduğumdan mı? Binalar daha büyük geliyordu (gülüyor) bilmiyorum. Kızılay'dan geçerken falan böyle binaların katlarını sayar, "ne kadar yüksek" falan derdim (gülüyor). Kızılay'daki binalar hani şimdi bu Çukurambar'dakiler falan değil, hepsi sekiz katlı falan herhalde. Oturup arabanın içinde onları sayardım. Sonra şey gelirdi bana işte Ankara'da dayım oturuyordu, teyzem oturuyordu falan. Kuzenlerime bakardım ve hep küçüklükten beri o ben de şey oldu yani hani onların eğitim durumlarını vesaire de görüyordum.

Çok şey kaçırıyorum; hani onlar çok şey biliyorlar, herkes her şeyi öğrendi, herkes her şeyi biliyor, ben hiçbir şey bilmiyorum, cahil kaldım, biz cahil kaldık Beypazarı'nda diye ben böyle önüme geleni okudum. Beypazarı'nda kütüphane, vesaire, katılabildiğim her böyle etkinliğe katıldım gruplara katıldım, tiyatro grubu grubuna katıldı vesaire. Yani öğretmenlerim bana ne yol açıtıysa, onu değerlendirmeye çalıştım. Çünkü hani büyükşehirdeki çocukları görüp, yani onlar başka şey konuşuyor, sen başka şey konuşuyorsun gibi bir durum oluyor. O da böyle yani İyi ki öyle olmuş.

O zamanın Ankara'sı; Melih Gökçek Ankara'sıydı (gülüyor) yani. Bütün böyle şey ben Murat Karayağın'ı görmüş müyümdür (gülüyor)? Bilmiyorum hiç. Komple hani son yıla, son iki yıla kadar falan Melih Gökçek (gülüyor). Devamlı bir metro yapılmaya çalışıyordu, devamlı bir metro yapılmaya çalışılıyordu. Ya şöyle bir şey vardı hani benim akrabalarından biri Melih Gökçek'e yakın çalışıyordu.

Yani isim önemli değil de hani şeyden muhafazakâr sosyete mi desem (gülüyor)? Ne desem? Muhafazakâr kesimdeki ya şöyle, işte bu 28 Şubat dönemi falan hani böyle bir mağdur vesaire, hani o dönemi de gördüm. Onlardaki değişim çok değişikti böyle yani o hani akrabam vesilesiyle o çevredeki gözlemlediğim işte böyle çok kapalı bir toplum aslında o. İşte sonra nasıl zenginleşmeye başladılar? Ondan sonra nasıl kıyafetler nerelerden giyinmeler, kendi modaları, kendi şeyleri, vesaire nasıl oluştu? Gittikleri yerler, ondan sonra birbirleri içinde çocuklarını evlendirmeler, ondan sonra hepsinin aynı kadın doğum doktoruna gitmesi kadınların.

Kadın olsan bile mesela başkasına gitmiyor (gülüyor). Anladın mı hani zaten erkek kadın doğum doktoruna gidilmiyor ya! Ama şey o çevreden bir doktora gidiliyor. Ondan sonra hepsi aynı yerden, aynı yerlerden giyiniyor, kuşanıyor, hepsi aynı çevrede oturuyor. Ya böyle şeyken, 28 Şubat döneminde belli şeylerdeyken gerçekten böyle sıkıntı yaşıyorlarken sonra birden böyle yavaş yavaş yavaş yavaş yavaş nasıl şekil ve kabuk değiştiğini gördüm. Ankara'da o çok böyle herhalde Türkiye'de en çok Ankara'da hissedilmiştir ya! diye düşünüyorum. Çünkü meclise de yakın insanlar ya bunlar. Yani şeyler yok, Eskişehir yolu yoktu, benim çocukluğumda hani öyle bir yer yoktu. Hani şeyden mi, bilmiyorum ama biz Beypazarlı olduğumuz için hep genelde İstanbul yolundan gelip, gidiyoruz ama... Yok yani Eskişehir yolunda işte Polat, Polatlı ve sonra işte neresi oluyordu Beytepe falan ama onlar kampüs olarak vardı, etrafları bomboştu. Bu Çukurambar'daki şeyler falan Gökdelenler yoktu. İşte benim gördüğüm en büyük, en yüksek binalar, Kızılay'daki sekiz, dokuz, on katlı binalardı. Çocuk aklımla görebildiğim. Sonra işte şey, dinazorlar geldi (gülüyor). Dinazorlar geldi. Hee Gençlik Parkı'na giderdik. Sonra ben üniversitedeyken falan herhalde orası bayağı böyle metruk bir yer oldu, oraya gidilmiyor falan oldu. Lisedeyken de öyleydi herhalde. Uzunca bir süre gençlik parkına gidilemedi (gülüyor). Neden gidilemedi bilmiyorum. Aslında belki gidilebilirdi yani.

Ama o şeyler yani Ankara'ya geldiğimde, Gençlik Parkı'na gidilecek, Atatürk Orman Çiftliği'ne gidilecek heyecanı ve Beypazarlı bir çocuk için şeydi; en büyük heyecanlardı. Yani çiftlikte; dondurma yenecek, ondan sonra Gençlik Parkına gidilecek, dönme dolaba bilinecek falan benim en büyük hayallerim bunlardı. Şeyde Demetevler'de Cemre Park vardı. Orada ördekler vardı, ördekleri görmeye gidecek, gitmek, işte Kuğulu'ya gitmek, kuğuları görmek falan. Kuğulu hala çok şey Kuğulu, Kuğulu yani. Gençlik parkına da gittim de yani o ben küçükken güzelmiş

herhalde. Şimdi bir şey hissedemedim. Hem işte o şey yok, işte dondurmacılar, ocular, bucular, çocuklar koşturmuyor öyle bir şey yok yani, öyle bir heyecan yok! Bir çocuğa artık dönme dolabın dönmesi falan belki de heyecan vermiyordur, bilmiyorum. Ya da işte çok yakınında olduğu için. Şeyden, gençlik Parkı'ndan etkilenmiyorum artık (gülüyor). Demetevler'e hiç gitmiyorum. Ben de, biz de şeye uyduk herhalde ya yani çalıştığım kurumda Eskişehir yolu üzerinde olduğu için herhalde o işte öğle arasında oraya bir işte alışveriş merkezine gidip, orada yemek yemeye falan alıştık, alıştık.

Önceden Ankara'ya geldiğimizde Kızılay'da yemek yedik. Ulus'da Boğaziçi Lokantası'na götürdü babam falan. Ya şöyle (gülüyor), ya yurtdışında yaşadığımdan herhalde. Herkese saçma geliyor da, bir böyle ekstra saçma geliyor yani şey için yani nasıl söyleyeyim? Kadınsın ve kas gücün zayıf ya, AVM'ye gidip, markete gidip, işte arabanın bagajını doldurup, çıkıp eve gidip, arabadan taşımak kolay geliyor. O yüzden hani market olarak evet AVM'ye gidiyorum. Sinema olarak en yakın sinema yakınımda AVM'nin içinde, oraya gidiyorum. Tamam! Ama onun dışında yani gitmiyorum! Gitmiyorum! Gideni de kınıyorum (gülüyor). Şeyler, memurlar çok gidiyor. Yani bilmiyorum bir öğle arası farklı şekilde değerlendirilebilir. O kadar da şey... Ay Ankara'da ne var? Deniz yok! O yok! Bu yok! falan değil olay yani. Hiçbir yerde deniz yok hani çok kısıtlı yerde deniz var zaten. Bu değil! Bu değil! Anne, babalara kolay geliyor. İşte şey, hani çocuğu oraya salıyor, kendi keyfine bakıyor, yemeğini yiyor falan. Ama yok yani çocuğa da alternatif şeyler olabilir. Park yok! Bahçe yok! Sıkıntı o (gülüyor), sıkıntı o, kesinlikle o.